

הטאנגו האסור

הסרט המסעיר את כל אירופה: פורנוגרפיה קשוחה - הטפה פוליטית - או שניהם ביחד?

והמטרפת בחייו, משום ש, בקרוב אהיה כבר בכיסא-גלגלים" והוא חש את צל כנפיה-המות מעל ראשו. התוצאה: יש הרואים בסרט סיפור של טרגדיה אישית מזועזעת, שכל סצינות-המין הרבות שבה באות רק להדגיש את תאור התפוררותו הנפשית של הגיבור. אחרי, לעומת זאת, רואים רק את ה"גועל-נפש" גם אלה וגם אלה דוהרים לראות את הסרט.

ברטולוצ'י יצר את הסרט בגווי אדום וכחום, כצבע הבשר: "גוני הרחם" כפי שהסביר. זאת, כדי להדגיש עוד יותר את האווירה החושנית שבמפגשי השניים.

התוצאות אמנם נועזות מאד, אם כי "אף פעם לא תינינו באמת אהבים בפני המצלמה" טוענת שניידר. בכלל, היא מלאת הערצה לבראנדו השחקן, אבל אינה נוטה כלל לשכוח כי הוא מבוגר ממנה ב-28 שנים. "הוא יפה מאד" היא אומרת, "אבל

כל מה שהיא שווה — והיא בולעת את המראה, ואת מה שיש בתוכה, בתיאבון רב.

בגיל 15, כבר ברטולוצ'י ביים סרט ב"מ"מ. בגיל 20 היה עוזרו של פיאר פאולו פאולוני באקאטונה — סרט שגיבורו

בתייהקולנוע בהם מוצג הסרט, תורים ארוכים של סקרנים, רודפי-סנסציות ו"שוחרי-קולנוע, שמוכנים להמתין שעות כדי להיכנס לאולם.

האיש האחראי לכל המהומה, ברנארד דו ברטולוצ'י, ברש בן 31, גבהיקומה

ב סצינה המפורסמת ביותר בסרט, קורע גבר בגיל העמידה תחתונה של נערה בת 20, בדירה פריואית שוממת, ומתנה עימה אהבים בעמידה, מבלי להסיר אפילו את המקטורן, זה, כהקדמה. אחר, הוא מבצע בה מעשה-סדום, דורש ממנה שתכניס אצבע לתוך ישבנו, ושתוכיח את אהבתה על-ידי תינוי-אהבים עם חזיר. היא מקבלת את הכל כשיגעון חולף, הרפתקאת-אהבים סאדרימוזיקסטית, האמר רה כביכול להיות חוויה בריאה בחייה של כל צעירה, ואינה צריכה להפריע לה כלל להמשיך במהלכים לקראת טקס הנישואין הקרוב שלה לצעיר בריגילה.

לפסטיבל הסרטים בניו-יורק הוגנב הטאנגו האחרון בפריז בסודי-סודות, משום שהצנזורה האיטלקית לא אישרה אותו עדיין (זה היה בחודש אוקטובר האחרון), וללא אישורה אסור היה להציג את הסרט, הנושא תווית איטלקית, באף מקום בעולם.

כמאי ברנארדו ברטולוצ'י בפעולה — כאקט פוליטי

מארלון ברנארדו ומריה שניידר בפעולה — סטיות מיניות

רק מעל החגורה" פשוט ולעניין, אך למרות כל העירום, ותינוי-האהבים, והטטיות, השיא בסרט הוא סצינה מרשימה של תחרות ריקוד טאנגו. מה מרשים את ברטולוצ'י בריקוד זה, שהוא מקדיש לו כל כך הרבה חשיבות — גם בהקונפורמיסט, גם כאן? "הטאנגו הוא מחול רציני, ויחד עם זאת פארודיה. יש בו חשיבות עצמית ואירוניה בעת ובעונה אחת" זאת אולי הדרך הטובה ביותר להגדיר גם את סרטיו של ברטולוצ'י.

היה סטוריוזנות, וכל כולו הוקיע את החברה שבה אין לאקאטונה ולבנימינו כל תקווה לצאת ממעגל הקסמים של ה"עוני". עלה ברטולוצ'י עם הקונפורמיסט, אבל הקונפורמיסט היה רק התחלה — הטאנגו האחרון בפאריז הוא ההוכחה הניצחת לכך.

הסיפור הוא על אמריקאי המתגורר ב"בירת צרפת, שאשתו הבוגדנית התאבדה בדיוק לפני תחילת הסרט, והוא מחפש לעצמו את הרפתקאת-האהבים האחרונה

ונעים-מראה — מתבונן מן הצד בחיך ספק לעגני ספק נהנה. מזה כעשר שנים הוא עושה סרטים, ורוב הזמן נודע שמו רק בין חוגי המשוגעים לקולנוע. רק בשנה האחרונה התפרסם בציבור הרחב, והיום הוא כבר אליל כלייכול.

מאז שהחל עושה סרטים, הוא שיך לזרם השמאלני מאד, הטוען שהחברה הישראלית היא רקובה וחסרת-תוחלת, והגיע הזמן לחסל אותה — היום, הוא יכול בהחלט ליהנות מהעובדה שהוא הציב מראה בפני החברה הזאת, הראה לה את

הקהל יצא נדהם מן האולם, מבקרת קולנוע בעלת לשון ארסית והשפעה גדולה הוכחה בהלם של התפעלות, הישוותה אותו בחשיבותו לפולחן האביב במוסיקה. בעקבותיה הלכו אחרים.

עם השבחים הללו, חזר הסרט לאיטליה. הצנזורה המבווישת לא העיזה לאסור את הצגתו, אבל שבוע לאחר שעלה על מסכי איטליה, כבר הורד מהן ברעש. המולה ושורת משפטים שהגישו אורחים צנועים כנגד התועבה הנוראית שהוצגה על הבד, התוצאה: בפריז מודנבים כיום, ליד שבעת